

Дора Габе

Бе тиха ноц...

Бе тиха нощ. В водите посребрени
оглеждаше се бледата луна.
На спещите листа сред тишина
замираха лъчите ѝ разлени...
И ти до мен – и щаст'е, и тъга,
лъчи и мрак приплетени в душата –
и трепетно притисках аз ръка
до твоята... Не тупаха сърцата,
не дишаха препълнени гърди...
Какво мълвеше плахо тишината?
Що криеше и взора на луната,
насълзен под кристалните води?

КРАЙ

© Дора Габе

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11628>]